

ADNAN YÜCEL

ateşin ve güneşin çocukları

4. BASIM

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

ATEŞİN ve GÜNEŞİN ÇOCUKLARI

© Adnan Yücel

© Yurt Kitap-Yayın
ISBN 978-975-7076-17-1
4. Basım, Nisan 2012, Ankara

Kapak Tasarım

Uğur Alparslan

Baskı Cantekin Matbaacılık, Ankara
Sertifika No: 15372

Yurt Kitap-Yayın

Konur Sokak 26/3
Bakanlıklar/ANKARA
Tel: 0.312. 417 35 49
Fax: 0.312. 425 36 40
Sertifika No: 16451
e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com

www.yurtkitap.com

adnan yücel

Ateşin
ve
güneşin
çocukları

Şair, yazar (1953-) Elazığ'da doğdu, babası, bir kara yolları işçisidir. Orta ve lise öğrenimini Elazığ'da yaptı. Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi (1975). Daha sonra Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi bölümünü bitirdi ve Çağdaş Türk Edebiyatı üzerine yüksek lisans öğretimi yaptı (1979). Elazığ-Karakoçan Lisesi, Ankara Yenışehir Lisesi, Ankara Yıldırım Beyazıt Lisesi, Ankara Cumhuriyet Lisesi edebiyat öğretmenliği görevlerinde bulundu (1975-1987). Şu anda Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde Türk Dili Öğretim Görevlisi olarak çalışmaktadır.

Yeni Adımlar dergisinde yayımlanan ilk şiirleriyle dikkati çekti (1974). Daha sonra *Özgürlük İçin Direniş, Yapıt. Sesimiz. Petek. Sanat Edebiyat 81, Yeni Olgu, Dönem. Türkiye Yazıları, Somut, Dönemeç, Yazko Edebiyat, Yaba Öykü, Yeni Şiir. Sanat Emeği. Anadolu Ekini, Temmuz. Tavr* gibi dergilerde; *Yeni Halkçı, Demokrat, Cumhuriyet* gazetelerinde yazmayı sürdürdü. AYKO'nun kurucuları arasında yer aldı ve yönetiminde bulundu (1981-1987). Şiirde yoğunlaştı.

Yapıtları

Kavgalara Sözenen Sevda (şiirler, 1979)

Soframda Kaval Sesi (şiirler, 1982)

Bir Özlem Bir Türkü (şiirler, 1984)

Acıya Kurşun İşlemez (şiirler, 1985)

Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek (nehir şiir, 1986)

Rüzgârla Bir (şiirler, 1989)

Ateşin ve Güneşin Çocukları (nehir şiir, 1991)

Karacaoğlan (inceleme, 1992)

Çukurova Çeşitlemesi (şiirler, 1993)

Sular Tanıktır Aşkıma (şiirler, 1998)

**Ateşin ve güneşin topraklarında
Adem'den önce de akardı o nehirler
Adem'in arkasında yürüyen erler
Bütün olanları çok sonradan gördüler**

Ateşin çocukları olmazdan önce
Şamaş'ın çocuklarıydılar
Bir alınteri pişerdi ocaklarında
Bir de yüreklerinde dostluklar
Gelip iki nehrin arasında durdular
Her birine bir tutam saç
Bir de kurban sundular
Halklar denizine doğru akan
Işıktan bir nehir oldular

Nehirlerden biri toprağı dölleyen
Diğeri dağları delip yol edendi
Ve Şamaş gökyüzünde bir görkemdi
İki nehrin ortak yüreğinde kutsal
İki nehrin ortak dilinde erdemdi

Dağ yoktu ki çıkılsın yücesine
Ağaç ve yaprak dilinden
Yanıtlar verilsin tanrının sesine

Medya'nın ataları düşündüler
Seslerini koyup rüzgârın yelesine
Tüm halklara haber verdiler
Şafak öncesi bir ulu törende
Gönül gönüle bütünleştiler
Yapma dağlar diktiler yeryüzüne
Adına “zigurrat” dediler
İki nehrin arasındaki tüm halklar
Bir ağızdan aynı sözü söylediler
Ve her törende tanrıça Ninsun'u
Şamaş'a haberci gönderdiler

Nerden bilsin ki Medya'nın ataları
Yapma dağlar gerçek dağa benzemez
Çıplak dağlarda kuşlar sevişmez
Kuytularında çiçekler gülüşmez
Yamaçlarında ağaçlar filizlenmez
Nerden bilirlerdi ki
Altı ulusun ortak tanrısı
Yapma dağların sesine yanıt vermez

Zigurrat dağa benzesin diye
Şamaş öfkelenip ışığı kesmesin
Ninsun ağlayıp üzölmesin diye
Görkemli çınarlar diktiler birine
En büyük olan Babil'dekine
Gür çamlar
Ateş renkli narlar diktiler

Adem'in arkasında yürüyen erler
Bütün bunları sonradan gördüler
Ve yapma dağa
Babil'in asma bahçesi dediler

O günden sonra Medya'nın ataları
Şamaş'ın sesine ses verdiler
Bin kudüm
Bin zil çalıp sabahlara dek
Ninsun'un gözyaşını dindirdiler
Ve Medya'nın en bilge megine
Sözlerin en kutsalını söylediler

Ah Medya-ateşin ve güneşin sesi
Altı halk nehrinin mitolojik denizi
Kaç kez kuruyup yeniden çağladın
Başka nehirlere karışıp kendini aradın
İskit oldun
Hitit oldun
İşuva'da özgür gezen yılık atlarını
Savaş arabalarına ilk sen koştun
Babil'in asma bahçelerini
Urartu'nun dağ kalelerini kurdun
Ve Asur'da başkaldırıp zulme
İsyanı ateşin diliyle tarihe koydun

Yüzyıllar suyundan bir damladır senin
Acılar destanından bir mısradır senin
Sevinçlerin-aşkların ve hüznülerinle
Ağıtların-oyunların ve türkülerinle
Sen ki büyük bir halklar denizisin
Dört bin yıl sonra bile Şamaş
Hâlâ yurtsuz dilinde “şem”dir senin

Ah o güzellikleri yok eden dinler
İnsanlığın ocukluk ağına
Zulmün kılıcını sokan cinler
Tanrı adına halkları kullaştıran
Ve kralları tanrılaştıran kinler
Yeryüzünü sınır sınır
Gökyüzünü yıldız yıldız böldüler
Her kralın tanrılaşma töreninde
Blk bölük insan yediler
İki nehrin arasında
Ay'ı karartıp güneşi söndürdüler
Ve bir sabah Babil'in asma bahçesinde
Tanrıça Ninsun'u karanlığa gömdüler
İki nehrin arasında tüm nehirlere
Ayrı ayrı bir din verdiler
Ve Medya nehrine “zerdüşt” dediler
Bir de “avesta” adlı tabletlerde
“Gatha” denilen kurallar gönderdiler
Güneş yerine ateşi gösterdiler

İki nehrin arası
Baştan sona bir yangındır artık

Nereden bilsin ki Medya'nın ataları
Ninsun fırlayıp karanlıklardan
Binmiş dalgaların köpüklü başına
Bir elinde gökyüzü
Bir elinde deniz
Çıkmış bin yıllık Yunan yolculuğuna
Bin yılda nice tanrıçalar doğurmuş
Gökyüzündeki yıldızlardan **Asterte**
Denizdeki köpüklerden **Afrodite** olmuş
Fenike'den Troya'ya tüm kıyıları
Şamaş'ın sönmeyen ışığıyla yoğurmuş
Bin yıl sonra eski Yunan'da
Dalgalardan fırlayıp **Thetis** olmuş
İki nehirden ve Şamaş'tan uzak
Bir nice tanrıya nektar sunmuş
Ve **Arşipel** kıyılarında yükselen
Olimposlarda kavuşmuş zigurratına
Yani gerçek dağların
O ulaşılmaz tanrısal doruklarında

İki nehrin havada birleşen sesine
Yerden sesler yükseldi bir gece
İyilik ve kötülük adına
Tabletlerden okunan bir söylence

Zerdüşt bir hürmüz rahibiydi
Mazda reformcusu bilge bir kişi
Ve Medya'nın en kutsal megiydi
İyilikle kötülüğün sonsuz savaşında
İyiliğin ateşten sihirli sesiydi
Düşünce iyi düşünölsün
Söz iyi söylensin
İş iyi yapılsın derdi
Sonra geldiği gibi bir karanlıktan
Bir başka karanlığa doğru giderdi
Ve her gidişinden sonra
Karanlık yırtılsın diye ardından
Güneşe doğru bir ateş yükselirdi

**Nerden bilsin ki Medya'nın ataları
Her çocuğun dilinde Şamaş
Bir gün bambaşka bir ateş olacaktır
Ve ateş güneşe
Güneş yeniden ateşe yorulacaktır
Sonra ışıl ışıl akan nehirler
Bir gün tanrılar adına kan akacaktır**

Köpükler güneşle oynaşırken iki nehirde
Nal sesleri katıldı bir gün suların sesine
Bir turaç vuruldu sazlıklarda
Gün doğmadan sustu bülbül
Yavru bir ceylan annesiz döndü çöllere

Maralım

Ana koynunda memesiz yaralım

Bir anda kargılar-mızraklar ve baltalar
Balta girmemiş duygu bahçelerine
Zulüm tohumları saçarak daldılar
Şamaş'ın sonsuz ışıklarına inat
Karanlık yiyen-kan içen tanrılar yarattılar

Bir havar yükseldi nehir boylarından
Uzak denizlere doğru havar-havar
İskit ve Babil demekle ne var
Yolu Medya'dan geçenin
Ölümden korkacak nesi var

Medya bir şahindi babil bahçesinde
Ebabil kuşları yoktu daha
Peygamberler dökmemişti tanrı kanını
Bir söz dolaşırdı dilden dile
“Şahin küçük ama vermez avını”
Anlatırdı kavganın ölümsüz şanını

Gökyüzünde şahinler şimşeklenirdi
Bulutlar çarpışır
Yıldırımlar güneşlenirdi
Kartallar kan ağlarken asma bahçelerde
Dağ başlarında bülbüller yüreklenirdi

Toz bulutlarına karşı bir şarkı rüzgârı
Eserdi bahçeden bahçeye korkusuz
Çatlardı sevdanın sabırsız narı
Ki her yanı korku duvarı-ihanet duvarı
İnce bir gelin sesi dağlarda
Çaresiz kalır çekerdi havarı

Her çile bir tek sözde düğümlenirdi
Demiri dövmek tavında gerekirdi

Etten saraylar kuruldu ovalarda
Kemikten kaleler
Ölüme bulaştıktan sonra çiçekler
İki nehir boylarında
Yalnızca kan koktu yazılan tabletler

Ninsun çoktan dönüşmüştü Nino'ya
Ve Nino'dan
Asur sarayı Ninowa'ya çoktan
Akıp gitmişti koskoca bin yıllar
İki nehrin aşksız ve ışıksız arasından

Urartulu dağ çiçeği gözlü kadınlar
Babilli nehir sesli genç kızlar
Ve Medyalı kargı bakışlı delikanlılar
İnsan yüzlü bir tanrıya kul oldular
Günün bir ölüm vakti
Asur elçisi önünde divan durdular
İki nehir boylarında çocuklar
Bir aşk gülünü bile
Dalında koklayamadan yok oldular

Ey Medya'nın bilge megleri
İyilik adına yakılan onca ateşin
Karartılan ayın
Söndürülen güneşin karşılığı hani
Hani söylenen iyi sözlerin yankısı
Düşünülen iyi düşüncelerin
Yapılan işlerin göksel çağrısı hani

Her şey kan ve tanrı sessizliğinde
Toprağa çöken bir ölüm oldu sadece

İki nehrin harman yangını boylarında
Nevruzlar ağladı ilkbaharlarda
Karakışlarda ilaydalar
Menekşeler küskün açıldı yazlarda
Sonbaharlarda sardunyalar
Dört mevsime kan çanağı göz oldular
Ağıtlar salıp köpüklü nehir sularına
Saz tellerinde susmayan söz oldular

Kan sustu sonunda sular duruldu
Bir turaç sesi eksikti sazlıklarda
Bir de ceylan gözleri kıyılarda
Kargılar dikleşmiş mızraklar gizlenmişti
Ölüm sevgili değildi insanların kolunda
Bir korku dolaşıyordu yalnızca
Sessiz sessiz-ürkek ve gizlice
Yürekten yüreğe yılgın ve haince
Kan susmuştu sonunda kölelik kurulmuştu

Yağmur kuşları susarken bir şafak vakti
Tanrısal kokular istendi iki nehirden
Sümbüller-nergisler ve fesleğenler
Dağ laleleri-adaçayları ve kekikler
Derlenip Babil'den-İskit'den ve Medya'dan
Asur'un tanrılaşma törenine konuk gittiler
Demet demet dövüldüler havanlarda
Bir tören uğruna tütsülere gömüldüler
Ve yepyeni bir ateş yükselinceye dek
Asur yüzünde ölümsüzlüğü simgelediler

**Ninowa bir kanlı zulüm kalesidir artık
İki nehir arasında
Tüm nehirlerin korkulu belasdır
Ve tanrılaşmış bir kral soyunun
Asur tabletlerindeki zulüm yasadır
Ey Firdevsi-koca şair
Bu destan bir halkın yalansız kavgasıdır**

Zifiri karanlıklar kuşanmış bir öfke
Tanrılaşmış bir kralın tanrısal çocuğu
Yürüyor yeryüzüne tepeden bakarak
Bulutlardan selamsız geçip
Yıldızlardan ışıksız ve yarınsız kayarak
Babil yeşilliklerine kan püskürüp
Medya'nın ateşlerine köpük salarak
Yürüyor adım adım
Her adımda gözyaşı ve ölüm saçarak

Korkunun çevresinde kullar ve elçiler
Gözlerinde isyan korkusu ve yenilgiler
Yankılanır sesi Ninowa duvarlarından
Babil'de kimin elindedir dizginler
Dağlar kimin için ses verir
Kimin için akar köpüklü nehirler
Ne Marduk ne Mazdadır evrenin tanrısı
Yalnızca Asur için ezildi kutsal çiçekler
Böyle bilmeli tüm kullar ve köleler

Elleri başında-yaralar şehra şehradır
Gözlerinde tutuşan vadiler
Zulüm kuraklığında sahra sahradır

Ah Medya-beynimin çaresiz yarası
Tanrısallığımı sarsan onur karası
İsyanı yurtlarımda bayraklaştıran
Korku nöbetlerimin iyileşmez sarası

Küd diye-Hed diye -Med diye geldiler
Bütünleşip bir anda Medya'ya dönüştüler
Sonra İskit ile-Elam ile-Babil ile
Urartu ile -Mısır ile-Pers ile
Tanrısıl tahtıma gözlerini diktiler
Asur sözlerine kahkahalar savurup
Zerdüşt diye bir haine gönül verdiler
Demir kılıçlarımı tenlerinde
Sivri kargılarımı gözlerinde istediler

Duyun ey elçiler-askerler-köleler
Başımın yarası beyinden gelirmiş
Beyin yarası genç beyinler istermiş
Öyleyse Medya'dan başlansın önce
Medyalı genç kızlar ve delikanlılar
Beyinlerini sunmak için sizi beklermiş

İki nehrin arası
Baştan sona bir beyin yasıdır artık

Ne türkü söylenir aylı gecelerde
Ne zılgıt atılıp halay çekilir
Sökülen dişlerden
Dövülen döşlerden
Her gün yalnızca havarlar yükselir
Acılar tutar dağ başlarını
Pınarlar kurur
Nehirler susar
Gözyaşından seller seslenir
Her seste bir tohum öfke
Her seste bir kıvılcım isyan beslenir

İsyân büyür dağlara dağlara
Medya'da bülbül inmez bağlara
Sunulmasın tabak içre beyinler
Ne hastalara ne sağlara
Oy havar-havar havar
İskit ve Babil demekte ne var
Yolu Medya'dan geçenin
Ölümden korkacak nesi var

Dağlarda sesler katılır düzdeki havara
Varın haber salın o kömür gözlü yara
Bir ateş gerekir yeniden-bir ateş
Zulmün karanlığını yakıp yükselen
Özgürlüğün sesini çiçekleyen bir ateş

Çekilen havarlar artık dinmelidir
Derdin çaresi yalnızca bizdedir
Korkuyu yenmenin tek yolu
Yine korkunun içinde yatan gizdedir
Ölüm düşmanın ellerindeyse
Yaşamak bizim ellerimizdedir

Bir balyoz iner nar renkli demire
Kıvılcımlar karıştır damlayan tere
Boğazda düğümlenen bir oğul acısı
Fırlayıp yürekten düşer yere
Örs nereye savrulur o acıyla
Körük nereye

Bir baş için bin baş isterler
Yaşlı bir baş uğruna
Her gün iki genci kurban ederler
O baş ki sağ oldukça
Daha nice oğul-nice kız keserler

O yaşlı başa bir balyoz gerek
O balyozu tutmak için yürek gerek
Dağlarda tek tek yanan ateşlere
Harlanan demir ateşini katmak gerek
İçimde dinmeyen oğullar acısı
Gel otur yanıma
Demirin-örsün ve ateşin bacısı
İsyan ateşlerini körüklemek gerek

Bu belde şahinler beldesidir
İki nehir arasında bir nehir
Ki adına Medya denir
En korkulu destanlarında bile
Yalnızca ışık ve yiğitlik dillenir
Bu nasıl bir bulut ki üstümüzde
Altı nehrin ışıklı suları
Aynı bulutun yüzüyle sislenir

Zulüm yağar gökten- yalnızca zulüm
Gün düşmez nehirlerin yüzüne
Ölüm çöker yalnızca-ölüm
Daha ışımadan kararır cümle sular
Anasından düşmeden ölür dölüm
Medyalı bir demirciyim ben
Yanardağları söndürür ateş külüm
Al gülüm
Mor gülüm
Gonca gülüm
Bir oğulun ateşten gözleri uğruna
Varsın dağlarda mezarsız kalsın ölüm

Demirci Kawa derlerdi adına
Medyalı yiğitler başıydı dağlarda
Tek tek yanan ateşleri
Birleştirip Ninowa'ya kaydılmakta
Zalim Dehak'sa oturmuş yatağında
Başındaki yaralara
Tabaktan gencecik beyinler çalmakta

Bütün çileler tek bir söz içindir
Demiri dövmek tavında gerektir

Tam da karlar erirken yürüdüler
İncecik derelerce süzölüp nehirleştiler
Kabarıp taştilar
Köpürüp derinleştiler
Ninowa surlarında denizlere girdiler
O gün dağlardan ateşlerle inen Medler
Ninowa artık yoktur dediler
Sevinç gözyaşlarını koyup taslara
Yudum yudum şarap diye içtiler

Demirci Kawa tanrısı Dehak tahtında
Elinde balyoz
İner kalkar beyin sürülen yaralı başa
Medya'dan yükselen havarlar adına
Babil'de çekilen ahlara adına
Bir daha-bir daha
İskit gözünden süzülen yaşlar adına
Elam kilerinden çalınan aşlar adına
Beyinleri çıkarılan gencecik başlar adına
Bir daha-bir daha

Bir ateş yükseldi gökyüzüne Ninowa'dan
Zulmün karanlıklarını yırtan bir ateş
Yükselen yalımlarla dillendi özgürlük
Ceylanlar indi yeniden nehir kıyılarına
Turaç sesleri yükseldi sazlıklardan
Ateşin çevresinde halaylar kuruldu
Sevinçler süzüldü geçmiş havarlardan
O büyük günün adına "newroz" denildi

**İsyan çiçeği özgürlükle seslenir
Dağlar renk coşkusuyla
Nehirler köpük soluğuyla süslenir
Medya bir imparatorluktur artık
Sofrasında milyonlar beslenir**

Bir ilayda fışkırdı karın altından
Güneşi dudağından öptü
Gökyüzünü en mavi alnından
Bin yıl sonra “kardelen” dediler
Aynı anda Asur dilinde Medler
Kahraman anlamında “kardu” bilindiler
Sığmaz oldular kendi coşkularına
Süzülüp aktılar iki nehir arasından
Birinin kıyılarına gönül verdiler

Ey yedi kollu çılgın ve güzel nehir
Özgürlüğü dört yüz yıl türküleyen nehir
Sevinçlerde yaşamı halaylaştıran
Ölümlerde ağıtlaştıran nehir
Her kolun fırtınalar yorgunu bir destan
Kasırgalar yorgunu bir baştır senin
Basnav kolunda Bacnavi başın
Hazb suyunda Hazbani başın
Bazan ışıl ışıl-bazan kan revan
Akar-akar da coşkun şarkılı suların
Bir türlü tükenmez mi gözyaşların

Canların sevda sevda beslenir Cibal'da
Bir kıyında Şadancan ezgileri
Bir kıyında Madancan türküleri
Halaylanıp durur davul gümbürtülerinde
Saz tellerinde-zılgıt seslerinde
Ya Mazdanakanların-Barisanların
Her birinde bir başka gençleşir yaşın
Ve ejderhalar kralı ey Haftan-Boht
Yedi baş içinde
Yedi burca dikilmiş bir bayraktır başın

Bir yanın Cudi dağlarıdır
Ki doruklarında şafaklar yıldızlaşır
Şamaş'a yükselen bir zigurrat diliyle
Bin yanında serpilip gelişen Ceziret
Medya içinde akan bir devlet seliyle
Pınar olup süzülür yedi baştan ayrı ayrı
Yel olup eser yedi gökten
Nehirlerde açılıp solan köpük gülüyle

Ey orman gözlü-rüzgâr saçlı nehir
Suların ki zamanın sonsuz nabzında
Asuridir-İranidir-Goranidir atıp duran
Özgürlükte köpürüp kabarandır
Tutsaklıkta başını taştan taşa vurandır
Dört yüz yıl boyunca bütün yurtlarda
Uygarlık bahçelerine doğru koşandır
Ve yüklenip acıların en taşınmazını
Güzellik denizlerini arayıp sorandır

O meglar ki birer birer sana geldiler
Hepsi de aynı dilden geleceğini bildiler
Saltanatlar bir gün çöker dediler
Yüksektekiler bir gün düşer dediler
Sonra geldikleri gibi gittiler
Ki onlar
Hepsi de nehir sözlü birer şairdiler
Ve her biri sönmeyen bir güneş
Yalım yalım yükselen bir ateştiler

Onlar söyleyip sözlerini çekip gittiler
Tam dört yüz yıl sonra Persler
Onların ateşten sözleriyle geldiler
Yolunu yoldaş-dilini soydaş bildiler
Yedi başlı nehrini katıp kendi nehirlerine
Korkuyu gözlerinden süpürüp sildiler

Arzumanın kalmıştı Arşipel boylarında
Yolun artık Ninsun yoluydu senin
O denizden yapmıştı yolculuğunu bin yılda
Sen otuz yılda karadan varacaktın
Havva'nın ardından geçip Anadolu'yu
Ligya'da Ninsun'u yeniden soracaktın
Kararmış bir güneş altında
Ve korkunç bir savaşın tam ortasında
Ateşi ilk kez barışın rengiyle tanıyacaktın
Sonra Heredot tarihinin en ışıklı yerinde
Kendi geçmişinin bir sanığı olacaktın
Açamayacaktın doğanın hiçbir kapısını
Baharsız bir leylak gibi şaşırıp kalacaktın
Ve Yunan olimposlarında bayram ateşleriyle
Zağros doruklarına selamlar salacaktın

Sen geçerken Anadolu'yu boydan boya
Bir adam vardı
Camgöbeği bir denizin kıyısında
Miletli Tales derledi adına
Masmavi öpücükler kondururdu yıldızlara
Büyülü bir söz söylemişti bir gece
Ki senin hiç duymadığın ve anlamadığın
O sözden tam üç ay sonra tek başına
Ve senin şaşkın tanıklığında
Tanrıça Ninsun'u yeniden vermişti Şamaş'a

Ey Medya'nın Pers'e karışmış yiğit neferi
Ne olur anlasaydın o büyülü sözleri
Zamanın bin yıl gerisinde
Ve insanın bilimle tanışma arifesinde
Güneş tutulmasına tanrıların gazabı değil
Şamaş'ın oğluyla buluşması deseydin

İnsanın doğaya ilk seslenişiydi o gün
Ey doğa sen kimsin-diye soruşuydu
Ve doğanın kahkahalar savurup
Ben senin ananım -diye yanıt verişiydi

Ah Medya-işte o gün kaçırdın miladı
Tam altı yüz elli yıl sonra
Milat diye boynunda buldun celladı

Ne Ninsun kaldı ne Şamaş ne Kibele
Bir gözünde huriler soyundu çırılçıplak
Bir gözünde kutsal bakire Meryem
Bohtan'da Yakubi'ye dönüşürken adın
Başına gelenleri şimdi nasıl söylesem

Gözyaşından dereler aktı Cudi'nin
Eğilip de bir yudum içemedin
Curkan clup kestin bütün yolları
Cabarki olduğun için geçemedin
Dostunu düşmanından
Sevincini pişmanlığından Medya
Dinsel bir hiç uğruna seçemedin
Serden geçtin de her gün kan içinde
O kanlı yalanlardan geçemedin

Bazikan güzelleri nerde yatar şimdi
Göğüsleri tomurcuk-bakışları gül
Kikan ve Zivan güzelleri nerde
İsfahan'dan Fars diyarına beş bin aile
Kırıla kırıla sürülürken Azad'ın zulmünde
Azud al-Davla'dan gelen "azad" sözü
Özgürlüğe nasıl dönüştü senin dilinde

İhanetler gezinirken dört bir yanında
Ne de güzel girmiştin yaşamın koluna
Zigurratsız yaşamadın diye bir tek gün
Tüm kavimler “zikurti” demişlerdi adına
Oysa baş koydun binlerce yıl sonra
Hiç görmediğin tek bir allah yoluna

Ah o peş peşe gelen kasırgalar
Beyler-krallar-peygamberler ve tanrılar
Kılıçlarla biçilen nevruz çiçekleri
Ve nal sesleriyle susturulan çığlıklar
Araplar-Oğuzlar
Ve atlarını çiçekle yemleyen Moğollar
Her kasırgadan sonra yeniden
Yeniden çizildi tufanlar içinde sınırlar
Ne oğlaklar oynaştı pınar başlarında
Ne de ses verdi sabah şenliği kuşlar
Her kasırgadan bir havar kaldı geriye
Bir de dağlarda filizlenen isyanlar
Yani geçmişi gününe taşıyanlar
Ve gününü yarınlara doğru koşturanlar

Yedi başlı nehrin yirmi göz pınarından
Gözyaşı değil
Kan çanaklarından çöl kuraklığıydı akan
Toprak sarsılıp dururken tüm yurtlarında
Çiçek ölüleriydi atların ayaklarına dolanan
Açmadan solan
Çoğalmadan kuruyan çiçek ölüleri
Ve kılıçtan geçirilmiş aşklardı
Her karsırgadan sonra yüreklerde savrulan

Upuzun saçlı bir sevgiliydi toprak
Dağlardan sımsıcak denizlere doğru
Sonsuz bir ufkun rüzgârıyla uzanan
Ve toprağın göğsünde nehirler
Ki en güzel imgeleri sevişerek doğuran
Kimdi peki bir tohum için tutuşup yanan
Çağlayıp akan
Toprağın yüreğinde topraksız kalan
Bir nice yurt içinde yurtsuz olan kim

Sancılar kıvrandı yağmursuz kıraçlarda
Sığınağa dönüştü Cudi'nin yürek delikleri
Ne yollar kaldı dosttan dosta ulaşan
Ne dosta sırt veren görkemli dağlar
Yedi baş bile bir başta birleşmeden
Din ve mezhep karanlıkları uğruna
Kanla boğuldu yedi başta bütün aşklar

Bağdat'ta derisi yüzüldü bir şairin
Tebriz'de başı kesildi bir diğerinin
Sivas illerinde hâlâ Pir Sultan ağlar
Ah o destan destan ölümsüzleşen canlar
Kim vermişti onlara güzelliklerini
Zekeriya sevişmeli bir gece Meryem mi
Aylı ve çok Ayşeli bir gece Muhammet mi
Ali mi- Hasan mı- Hüseyin mi yoksa
Hani nerede Ahvazlar-Suburlar-Cafarlar
Ve binlerce yıl sonraki Mazlumlar nerede
Ellerin koinunda kalmış senin
Başın suları ölüm akan bir dere

Ey nevruz çiçeklerince çoğalan lke
Filizkıran fırtınalarıyla dağılan lke
Bir yalanı karanlıkta mum gibi
Karanlık yırtılsın diye yakan lke
Reisler ve şahlar komutasında
Işık adına kendi güneşini karartan lke

Mervani diye yirmi kentli bir devlettin
Mervan'ın zulmyle dostlar inlettin
Gittin bir mnkire gönül verdin
Bir halife sözüyle kendini hanerledin
Oysa nehirlerindeki her köpüğü ayrı ayrı
Yanıp sönen dudaklarından pebilirdin
Kendi insanların adına kendi toprağını
Suların ışıltılı bilinciyle sevebilirdin
Sessizce geebilirdin çığı salan dağlardan
Sımsıcak halklar denizine varabilirdin
Varmadın ateşin ve güneşin çocuğu varmadın
Aradığın ışığı ateşten ve güneşten sormadın

Ahvaz'da duymuştun ihanetin ilk sesini
Kendi çocuğun tarafından öldürülüşünü
Ki adına Hazarmard denirdi
Ateşin ve güneşin yurtlarında

İki yüzlülüğün vıcık vıcık bir simgesiymiş
Bir yüzüyle Yakub
Bir yüzüyle Habis
Çirkefin şiire bulaşmış bir imgesiymiş

Ya o başı bulutlarda reisler ve şahlar
Bazen geceden-bazen gündüzden yana
Rüzgârda toz diliyle savrulup durdular
Nehir kıyılarında susuzluğu
Çöl ortasında kuraklığı sordular
Gördükleri her düşü ya bir şeye
Ya da yaşam yorgunu bir pîr'e yordular
Gök gürültüsü bile çıldırırken seslerinde
Onlar kayalıklara yağın dolu diliyle
Parçalanıp dağıldılar-parçalanıp dağıldılar
Ve tarihi yazan şiir sözlü insanlar
Tarihin en çılgıllaşan yerinde
Onları “yanlış” diye bir kenara koydular

Nice rönesanslar yaşandı-nice reformlar
Mahkemeler kuruldu insanlık adına
Birer birer yargılandı krallar ve tanrılar
Sen neredeydin ey ateşin ve güneşin çocuğu
Gül sevmene bile konulurken yasaklar
Sen neredeydin
Tersine mi akıyordu yoksa bütün ırmaklar
Dağlardan derelere doğru süzülen bulaklar
Dosttan dosta haber ulaştıran ulaklar
Her şey tersine mi dönmüştü bakışlarında

Dinler parçalamış seni ey yasaklar ülkesi
Mezhepler yağmalamış
Haklar denizine akan nehirler içinden
Senin adına köpürüp çağlayan bir nehir
Gözyaşıyla tohumlar yeşerterek ağlamış
O nehir ki adını dağlara vermiş senin
Sularındaki yarayı türkülerinle dağlamış

Ey bütün sazlara söz olan yiğit
Şaddadiler kimdir bilir misin
Cudi'den Azarbaycan'a doğru rüzgârlaşan
Pınar pınar-ırmak ırmak Aras'laşan
Bizans ile Selçuklu arasında
Bir o yana bir bu yana havarlaşan
Kimdir bilir misin

Ey nehir sesli Dersim güzeli
Sen bilir misin Şaddadileri
Hani Daysan macerasına bıyıkla gülen
Dabil ile Ganca ile deprem deprem gelen
Ve Ani sırtlarında
Kawa'nın ateşini yakıp yücelten
Özgürlüğü ateş diliyle yeniden çiçekleyen
Kimdir bilir misin
O gün çalınan saz ve çekilen halay
Hangi yaraya parmak basar şimdi
Hangi yarayı yeniden kanatır bilir misin

Kafkas doruklarında bir güneş yarasıdır bu
Işıkları Tebriz'den Musul'a vuran
Musul'dan taa Halep'e uzanan
Dicle nehrinde sulara düşmeden boğulan
Toprağın göğsünde kuruyan bir güneş yarası
Sonra bin beş yüz on dört yılının ilk yarısı
Megler alime dönüşmüştü hani bilirsin
Medya yüzünde İdris-i Bitlisi karası
Ve yedi nehrin masmavi göğünde
Yankılanan zil-davul ve mehter narası

Aslan yatağında sırtlan yatar mı
Satılmış topraklar tohum tutar mı
Ey İdris-i Bitlisi ihanet bilgini
Bilgin olan vatanını satar mı

Bir sözün bin yıllık havardır senin
Sesin yaz günü yağın kardır senin
Ey bilim yüzünde zincir karası
Tarihte adın bir ihbardır senin

Ey ateşin ve güneşin ışıksız çocukları
Nedir o görkemli geçmişten geriye kalanlar
Bir din adına kurban kurban kırımlar
Bir de yarım kalmış umutsuz isyanlar
Yurdunuz vardır yurtlar içinde
Ki siz yurtsuz
Diliniz vardır en güzel diller içinde
Ki siz dilsiz
Milyonlarcasınız milyarlar içinde
Ki siz kimsesiz

O günah sorguları yetmedi mi yazgınıza
O Hüseyin çileleri bitmedi mi daha
Kırklar yediler çekip gitmedi mi
Sazlar kırıla kırıla çalınırken
Ve turnalar vurulup susturulurken dağlarda
Düşler neden yorulur hâlâ
Bir şaha
Bir de şahları kurban diye kestiren allaha

Bir saz kırıla kırıla çalınır Sivas'ta
Bir isyan türkü türkü rüzgâra işlenir
Bir şair asılır sabaha karşı
Şah diye diye mucizeler düşünür
Kırılan saz susar
Taşlanan şair ölür
Bir gül kana bulanır koynunda
Bir yanında ihanet vardır
Hazarmard'tan ve İdris-i Bitlisi'den kalma
Bir yanında dirençleşen inanç
Ki Kawa'dan ve Şaddat'tan alınma
Ne Ali vardır yanında-ki o yüce sultan
Ne Düldül ne şah
Ne de yoluna baş koyulan allah
Yalnızca bir sestir o günden bize düşen
“Hızır paşa bizi berdar etmeden
Yıkılın kaleler şaha gidelim”
Ey koca şair yıkılmadı işte kaleler
Sesinde türküler açıldı-yüreğinde güller
O çocuk saflığındaki sonsuz direncin
Bilsen hâlâ ne bitmeyen kavgaları söyler

**Şarkılar yazıldı kul olduğun topraklarda
Yemen'in kahveleri
Balkan'ın güzelleri dizildi sıra sıra
Çil çil altınlar taşındı Afrika'dan
Ve Makedonya'dan altın sarısı buğdaylar
Bir saray saltanatına çerez oldular**

O saray ki üretmeden tüketendi
Ülkeleri çılgılık çılgılık
Bir ganimet uğruna kılıçtan geçirendi
Dili yoktu diller içinde-bu yüzden
Sesi yoktu sesler içinde-bu yüzden
Korkulu bir zorun yasası yalnızca
Halaysızlığı ve şiirsizliği bu yüzden
Bahardan kışa yağma savaşları
Kıştan bahara yağma sofraları
Sevgisizliği bu yüzden

Barış güvercini Hacı Bektaş yolcuları
Sevgi denizi Yunus dostları
Silindiler birer birer yeryüzünden
Baba İshaklar-Şahkulular
Bedrettinler-Börklüceler
Torlak Kemaller-Piri Mehmetler
Ve daha niceler-niceler
Bir saray saltanatına kurban edildiler
Onlar ki sevginin inançlı sesiydiler
Ve zamanın sonsuz topraklarında
Nehirleşen bitimsiz birer şiirdiler

Sevgiyi saltanata kurban edenler
Karanlık yiyerek açlık büyütenler
Saraylar kurdular denizler içinde
Cariye göbeğinden şaraplar içtiler
Yazları maun kayık gezileri
Kışları bol haremlî helva söyleşileri
Kaplumbağalar üstünde gezen mumlarda
Yandı bütün laleler
Adına yeryüzünün saltanatı dediler
Sonra bir hamam tellakının narasıyla
Rüzgârda toz diliyle savrulup gittiler

Sense bir çınar ağacısın yeryüzünde
Budanmış da olsa dalların
Bakarsın hâlâ yaz bahar yeşil yeşil
Gökyüzündeki sonsuzluk renklerine
İnerken köklerin Hitit Harrilerine
Uzanır dalların Babil'in asma bahçelerine
Ve Elam göklerinde yaprakların
Selam sunar Asur'daki isyan ateşlerine
Gör ki toprağına yağın ihanetler
Yalnızca ölüm emzirmiş filizlerine

Ah o yarım rüyalarla bölünen uykular
İsyan ağaçlarında açılan kan çiçekleri
Ceziret'te Bedrhanlar
Hakkâri'de Nurullahlar
İhanetler ve peş peşe gelen ordular
Bervari'de ölen on binlerce canlar
Sonra Bedrhan oğulları
Hakkâri-Bahdinan ve Bothan isyanları
Yatıyor hâlâ yeşil yapraklarında
Ki her biri gencecik çınar dalları

Budandıktan sonra Bedrhanların
Bir dal filizlendi göğsünün kırlarında
Rengi özgürlük mü-ihanet mi bilinmez
Sesi Nakşi Bendi'den gelir-Ubayd Allah
Savaşçısı yiğit mi- mürit mi bilinmez
Bağımlı bir ulus ister ki halkı görünmez
Kavgası ulus mu- ümmet mi yoksa
Amacı kurtarmak mı- sömürmek mi seçilmez

Ey ateşin ve güneşin ölümsüz çocuğu
Yaktığın ateşler işte o gün söndü
Çünkü en büyük önderin
Mekke'de ateşsiz ve güneşsiz öldü

Zerdüşt ki en büyük megindi senin
Ateş hırsızı Prometheus öncesi söylencendi
O gün bir şeyh uğruna kurban edildi
Ve Urartular
En sıcak kardeşindi tarih bahçelerinde
Oysa binlerce yıl sonra Van'da
Her Urartulu kadın ve erkek
Sence katli vacip olan birer kâfirdi

Gövdende üç ayrı dal büyüttüler
Aynı kökten üç ayrı düşman
Ne zaman yükselmeye başlasa biri
Diğerlerine kestirdiler
Böldüler-parçaladılar-yönettiler
Sen verirken kendi yaprak kavgalarını
Onlar kendi dallarını
Senin sularınla göklere yürüttüler

Etin Viyana kapılarında kaldı senin
Kemiğin çıplak dağ mağaralarında
Adı neydi peki o görkemli çağın
Ki her anını deprem deprem yaşadığın
Asya'dan Avrupa'ya koştuktan sonra
Bir çağı kapatıp
Yepyeni bir çağ açtıktan sonra
Adı neydi parçalanıp savrulan o dağın
Ve ilk sesi Medya
İlk sesi neydi diline koyulan yasağın

Balkan oldun-Trablusgarp oldun
Kendi çiçeklerini ellerinle yoldun
Çanakkale oldun-seferberlik oldun
Dersim'de koskoca çarlığı durdurdun
Bir ağaç oldun halklar ormanında
Her savaş sonunda yeşermeden kurudun
Erzurum'da içilen yeminlere
Sivas'ta verilen sözlere uydun
Bekledin durdun kan ve barut içinde
Gördüğün düşleri hep hayra yordun

Azərbaycan'da şair Askeri Boyik
Çiçek derken neyi anlatır bilir misin
Çiçeklerden türkü devşirir
Türküyü yüreğin tandırında pişirir
Çıgıllaşır sesinde anadilin
Titrer yazgıların ve yalnızlığın üstüne
Dağları ana bilir-dağ çiçeklerini çocuk
Dizer sözcükleri boncuk boncuk
İşler yazmalar üstüne-gelinlikler üstüne
Bir uzun hava tutturur gece yarısı
Ahlar çektirir yağan kar tanelerine
Bulutlar sarar bir anda dağ doruklarını
Bülbüller konar kan güllerine
Ve Cizre'de bir büyük sevda Cigerxwin
Sesinde dağlar ve nehirler dillenir
Sesinin rengini söyler misin
Ey Xewal Robson derken neyi anlatır
Hangi yaraya parmak basar
Hangi yarayı yeniden kanatır-bilir misin

**Gün döndükçe küçüldü koca dünya
Saray ve saltanat
Bir gece yıkıldı halklar karşısında
Tam da dalgalanırken bayraklar
Kurtuluşlar kutlanırken
Lortların ve paşaların masasında
Elden ele sunulan bir tabaktı Medya**

Sınırlar çizildi danışıklı yalanlar üzre
Dağlar parçalandı bir bir
Ovalar ve nehirler paylaşıldı
Mem bir yanda kaldı-Zin bir yanda
Uzayıp giden tel örgüler
Ve mayınlar girdi aşkların arasına
Kirve bir yanda kaldı-hısım bir yanda
Toprak bir yanda kaldı-yağmur bir yanda
Boşa çıkan umutlar
Ve ihanetler girdi dostlukların arasına

Peş peşe geldi kapkara baskılar
Dalda çiçeklere
Çiçekte renklere
Ve dilde sözlere konulan yasaklar
Sonra yasaklara inat kaçaklıklar
Gözyaşı -kan ve tutsaklıklar
Oturup bir halkın yüreğine
Duvarları korkudan saraylar kurdular
Her aşka bir kelepçe
Her söze bir zincir vurdular

Leylaklar çürüyordu baharsız bahçelerde
Açmadan ve mor diliyle haykırmadan

Ey Avrupa'nın dağ duruşlu çukurları
Dört ayrı parçaya böldünüz bir gelini
Kendisine hiç mi hiç sormadan
Aşkın beyazlığını bile mutluluğa yormadan
Paramparça bıraktınız tüllerini
Geleceğini kan revan
Ağlıyor hâlâ dört ayrı ülkenin dağlarında
Saçları nehir ki yalnızca kan akan
Utan ey dünya
Beyazlara karşı kapkara utan
Neydi o verilen sözlerin ardında yatan

Dört ayrı dilde dört aynı yasaktır şimdi
Dört ayrı zincirde dört aynı tutsaktır
Her ferdi bir Baba İshak'tır
Simavnalı Bedrettin'dir
Sivaslı Pir Sultan'dır
Asıldıkça yeniden çoğalır-tükenmez
Ki sözleri kendi dilinde hep yasaktır

Bulanık sular durulur bir gün
Koşturan tayar yorulur bir gün
İnanç ki hep sonsuz kalır insanda
Yalanın hesabı sorulur bir gün

Tam da toprağa düşerken cemreler
Dağlarda karlar erirken
Ve iğde kokuları sustururken silahları
Bir güvercin havalanır Cibran ilinden
Konar Bingöl'de bir göl kıyısına
Kanatlarında güneş dillenir
Gözlerinde dört bin yıllık ateş
Açar ellerinde azadi çiçekleri

Gelir divana durur bütün dağlar
Dağlar dağlara yaslanır
Gürleyip akar sular
İsyan baskılarla beslenir
Aynı sesle yankılanır yer ve gök
Duyun ey lordlar ve paşalar
Gün olur kırılır çarklar
Lozan yalanlarına kalamaz haklar

Gelinlik içinde bir kızdır Karlıova
Saçlarına kınalar yakar
Özgürlük işler bütün kilimlere
Yaşmağına boncuklar takar
Kınanın rengiyle tutuşur Diyarbakır
Piran gökleri kendini yakar

Bir kuş süzülür maviliklerden
Konmak ister kendi topraklarına
Konamaz
Arar gözyaşlarını pınarlardan
Kurumuştur ülkesinin pınarları
Bulamaz
Bir ökse takılır ayaklarına
Bir hain tuzak
Yürekler acıdır artık
Menziller uzak
Ve Cibran güvercini
Düşman kafesinde bir tutsak

Halit'i gizleyip şeyhi öne sürerler
Adına ulus düşmanı ümmetçi derler
Dünyaya beyazı siyah gösterirler
İsyan ki patlamış bir narçiçeği
Sarıp yalanlara diken dedirtirler
Sonra dinleri sokarlar araya
Ve ihanet yağmuru mezhepleri
Öfkeleri-kinleri sokarlar
Kardeşi kardeşe düşman belletirler

Elinde düşman silahı Dersimli Nurettin
Vurur şeyhin doksan askerini
Kendi diliyle konuşan doksan kardeşini
On üç yıl sonra şeyhin müritleri
Ellerinde yine aynı düşman mermileri
Vururlar Nurettin'den geriye kalan
Dersimli babasız ve anasız gençleri

Böyle başlar o kanlı topraklarda
Kahrolası din ve mezhep düşmanlığı
Ve Munzur ile Murat sularında
Alabalıkların yaşamak pişmanlığı

Ah Diyarbakır surları ve Dağkapı
Kökünden yıkılası tarihsel yapı
Burçlarında kırk yedi civan
Sorgusuz sualsiz asılı kaldı
Susturuldu taş duvarların
Özlemler yüreklerde basılı kaldı

Havarlar yeniden yükseldi topraktan
Diyarbakır'dan Hınıs'a
İdamlarla yandı buğday tarlaları
Gözyaşı süzüldü her yeşil yapraktan
Kızların elleri koynunda kaldı

Bitlis ili ihanettir baştan sona
Muş ovasında tutsaktır susam
Evler yangın yeridir
Sokaklar sürgün ve talan
Elazığ ili sehpalar dolusu idam
Cesetler arasından geçemez adam

Sesler katılmıştı Cibranlı Halit sesine
Van ilinden
Ağrı doruklarından sesler
Adı eşkiyaya çıkan yaşamayı neyle
Ya özgürlük ya ölüm der gider
Tutturur bir isyan türküsünü
Dağlar bir ince sese yol olur gider
Uyuyanları uyandırır uykularından
Sel olur akar gider
Yel olur eser gider
Öfkesini yaşamdan alır-sevincini acıdan
İsyanını yüreklere doldurur gider
On beş bin can ölür Zilan deresinde
Sular kan tufanına boğulur gider

Ey Zilan deresi-Zilan deresi
Koçgrili yiğidin yurdu neresi
Yanar doruklarda kartal yuvası
Ne bir ses ne bir haber var dünyadan
Kanar yüreklerde yurtsuzluk yarası
Ve en kötüsü
Gitmez alınlardan bu bölünme karası

Ağrının üstünden kervankıran geçmiştir
Evler yıkan beller büken o yıldız değil
Demir kanatlı kuşlar uçmuştur
Türküler susturulmuş
Çıglıklar boğulmuştur
Renkler hep sarı ve siyahtır artık
Gökyüzünün mavisini
Ölüm rengiyle yasa bürünmüştür

Ey yedi kollu nehir Haftan Boht
Yedi başlı ejderhalar kralı
Ve dost çınarlarının Munzur dalı
Kıyım sırası diline gelecektir
Silahlar el değiştirip kendine dönecektir
Ve bir gün bütün yalanlar
Gerçek yüzünü kanla gösterecektir

Akıp giden sular tersinedir şimdi
Sıktığı kurşunlar kendinedir şimdi
Amaç bir-düşman tek iken karşıda
Suların akışı bendinedir şimdi

Bitmişti Diyarbakır ve Piran
Bitmişti Ağrı'da isyan
Dalda kuş-memede çocuk susmuştu
Dilde söz-çiçekte renk vurulmuştu
Özgürlük sesleri susturulmuştu
Gelinip Dersim önlerinde durulmuştu
On üç yıl önce verilmiş silahlar
Ödenecek haraçlar
Ve çekilecek ahlak sorulmuştu

Sin köyünde dumanlı bir bakış
Yalanlara karşı bir gök gürlemesi
Bir yer titremesi haykırış
Ki isyanı Kawa'dan Şaddat'tan
Ve Bedrhan'dan gelen bir kükreyiş

Namı büyük Abdullah Paşa
Eli kandan çıkmayan maşa
Çek belanı üstümüzden
Sabır başını çaldı taşa

Akıp giden suların coşması için
Dağlarda karın erimesi gerek
Sürüp giden sürülerin dönmesi için
Otlakta tayın büyümesi gerek
Var git oğul var git
Haber sal bizden yana dostlara
Bugün kavga günüdür
Kirvenin-hısıminin birleşmesi gerek

Düldül tepesi tepeden tırnağa
Harçik deresi bulaktan ırmağa
Bir kanlı destandır artık

Önce bir haberci vurulur pusuda
Düşleri yorgun ve derin uykuda
Sonra bombalar yağar Sin köyüne
Resik Hüseyin sonsuz uykuda
Yanar ana Bese'nin yüreği
Baba Rıza çalar öfkesini taştan taşa
Bir yanı yanar acıdan
Bir yanı çığlık çığlık isyanda

Toplanır aşiretler birer birer
Önce reisler konuşur sonra yiğitler
Kaç bin yıllık yanılıdır bu
Ne sümbüller ses verir ne nergisler
Ne kitaplar girer işin içine
Ne kalemler
Bir yanda şeyhler çeker başı
Bir yanda pirlere
Hep aynıdır nedense sonuç
İhanetler ve bitmeyen yenilgiler

Tan ağarırken bir şafak öncesi
Sular aydınlanırken
Ve köprüler atılırken Munzur üstünden
Bir atlı suları yarararak geçer
Bayrağı Dersim'in bağrına diker
Susar türkü söyleyen meşeler
Çamlar-çınarlar susar
Şehitler düşer dağlarda kar üstüne
Munzur'da balıklar yalnızca kan içer

Ne Şahan ağa kalır ne ozan Alişer
Düşer yiğitler birer birer
Alişer'e sarılmış kan içinde Zarife
Türküsünü dağlara-kırlara söyler
Ey Dersim'de yeşeren kanlı çiçekler
Bu topraklarda ne kavgalar biter
Ne de öldürülmekten insanlar biter

Kardeş kardeşi vurmaz mı derler
Düşmandan ödülü almaz mı derler
Kardeşi kardeşe vurduran düşman
Vuranı yolda vurduramaz mı derler

Tam da yürekleri bürürken duman
Demenan dağlarında bir destan
Ağustosta buz gibi Munzur suyu
Karakış ortasında yemyeşil bostan
Candan geçer de geçmez dostluktan
Gel ey ateşin ve güneşin çocuğu
Gel de dostluğun yüreğine yaslan
Gel ki yankılansın sesimiz
Öleceksek birlikte ölelim
Yeter ki bir şanlı kavga verelim

Dağlar da düştü yiğitlerle birlikte
Dağlarda mağaralar içinde
Dumanla insanlar boğuldu Tujik'te
Artık ölmek yaşamaktır
Yaşamaksa ölmektir Dersim'de
Leş deresine dönüşür Laç deresi
Akar kanlı kanlı-karışır Munzur'a
Bir destan olur Fırat'ın bağrında
Akıp gider kendi sonsuzluk ülkesine
Geçer sınırları birer birer
Bir türkü tutturur dağlara karşı

Ben ki yanardım her sabah üstü
Hani sularımda güneş türküsü
Sularım kan akar köpüğüm kan
Hani sesimdeki ateş öyküsü

**Solmuştur artık bütün isyan çiçekleri
İki yandan bağlanır insan yürekleri
Bir yanı korku büyütür dipçik yarasında
Bir yanı beyin yıkar
Uzaklaştırır çocukları kimliklerinden
Koparır türküleri kendi dillerinden**

Koskoca kırk yıl geçmiştir aradan
Kurtlar hep kan içmiştir yaradan

Kırk yıl boyunca aynı renkte çiçekler
Bütün sesler aynı dilde
Bir yanın yoksullukta - çilelerde kaldı
Bir yanın kırbaç zulümlerinde
Bir yanın salgında - çocuk ölümlerinde
Başın hep eğik kaldı - gözlerin korkuda
Elin hep boşta kaldı - düşlerin uykuda

Dilin yoktur diller içinde
“Devletimiz var olsun”
İlin yoktur iller içinde
“Milletimiz sağ olsun”
Diye diye türkülerin gitti gümbürtüye
Halayların - şiirlerin gitti
Umutların - düşlerin
Ve dört bin yıl boyunca derlediğin
O gizemli çiçeklerin
O destanlara sığmayan sözlerin gitti
Mem û Zin'den kalma güzel gözlerin
Her gece sarhoş masalarına
Başka dilden - başka sesle konuk gitti

Koskoca kırk yıl geçmiştir aradan
Kurtlar hep kan içmiştir yaradan

Ah o altmış sekizli nehirli yıllar
Yetmiş birli denizli yıllar
Dünya çınarında baharlı yıllar
Gençlik fidanları çiçek açmıştır
Korkuyu gözlerden silip atmıştır

Ateşin ve güneşin ölümsüz çocukları
Uyanmıştır kırk yıllık uykulardan
Başka dillerden de olsa
Geleceğin rengini tanımıştır kitaplardan
Görmüştür kaç bin yıllık dilsiz olduğunu
Karlı karlı dağlarda selsiz olduğunu
İşleyen topraklarda elsiz olduğunu
Esen rüzgârlarda yeisiz olduğunu
Okuyup anlamıştır ince ince
Bilimsiz isyanların yersiz olduğunu
Ve kanlı gelinliklerin tülsüz olduğunu
Görüp anlamıştır
Takmıştır yakasına gül diye korkusuzluğunu

Selam saldılar dört bir yana
Domuzlar körfezinde - Vietnam'da
Kardeş bildiler bulutsuz gürleyeni
Şimşeksiz yıldırımlar salıp
Bir devi yerle bir edeni
Dünya toprağının her karışında
Dost bildiler çalışıp terleyeni

Çiçeğin meyveye durması için
Dallara suyun yürümesi gerek
Tohumun buğdaya dönmesi için
Toprağın yağmura doyması gerek
İsyanın zafere varması için
Korkunun gözlerde sönmesi gerek
Var git dostum var git
Bildiriler taşı dünya halklarına
Açmadan soldurulmuş her gülün
Özgürlük bahçesinde açması gerek
Zorluklara karşı durması gerek
Zulüm zincirlerini kırması gerek

Çiçek dalda - arı baldadır artık
İnanç kolda - yolcu yoldadır
Mekikler dokunur kentler arası
Kitaplar - dergiler dolaşır elden ele
Bilgiler - sevgiler dolaşır
Şiirler aşk açar dilden dile
Silinsin diye tek
Alınlarında duran dilsizlik karası
Bitsin diye kendi yurtlarında
Kaç bin yılın yurtsuzluk belası

Ses verdiler dünyaya ve yurtlarına
Yurtlarının nehir akışlı kızlarına
Dağlarının namlu bakışlı oğullarına
Açtılar yüreklerini yaprak yaprak
Işık saçtılar dağ doruklarına
Beyler her yerde beydir dediler
Hangi dilden konuşursa konuşsun
Mazlumun sırtında yüküdür dediler
Alınlarında Medya'dan kalma güneş
Yeniden bir ateş haktır dediler

O ateş ki Zerdüşt'ten ve Kawa'dan öte
Tutuşur içten içe bilinç ile
Yanar aşk ile sevinç ile
Yalım yalım yükselir gökyüzüne
Harlanır inanç ile direnç ile

Kaç ateş yandı o günden bugüne
Kimi aşiret aşiret söndü yüreğinde
Kimi yanmadan karlar yağdı üstüne
Bir avuç kül kaldı yalnızca
Şeyhlerin ve reislerin ellerinde

Artık dünyayı ellerinde tutanlar
Kanlarını terlerine katanlar
Yeraltından yeryüzüne ışık saçanlar
Yani dünyanın gerçek sahipleri
Bilmelidir ki bu kavga nasıl verilmeli
Bugünden yarınlar nasıl görülmeli
Ve zulmün olduğu her yerde
Bir anda şarteller nasıl indirilmeli

Bir adam vardır hani gözleri güneş
Saçları rüzgâr
Elleri bütün insanlığın elleri
Dili toprağın ve yağmurun dili
Yanlışlar silinmişse gözlerden
Kim durdurabilir akan nehirleri
Açan çiçekleri
Başkaldıran yürekleri kim
Yeter ki doğru anlaşılsın sözleri
O sözler ki hep alınterini türküler
Özgürlüğe gönül verenler
Ve kavgada en önde gidenler
Ölürken bile o sözleri söyler
Küba dağlarında bir gerilla önderi
Vietnam'da bir topuzlular neferi
Aynı dillerden farklı sesleri neyler
Vietkong'ta şair Liem
Ya da Filistin'de Mahmut Derviş
Cigerxwin'dan farklı şeyler mi söyler

Bütün bahçeler eylül vurgunuydu hani
Koç kırkımı bitmiş - bağ bozumu başlamıştı
Ve düşünen beyin
Yazan el
O yıl yazı baharda kışlamıştı
Hani kentleri zulüm - dağları duman almıştı
Ve çözülürken ihanetin gerçek yüzü
Geriye bir tek direnenler kalmıştı
O direnç ki ölüme sarılmıştı yar diye
Bütün direnenlere selamlar salmıştı

Çukur yerlerde dağlar beklenirken
Nehirler zindanlara doldurulurken
Ve bir sabaha karşı kuşlar öterken
Sesler yükseldi dağlardan
Silinsin artık yalan üzre çizilmiş sınırlar
Paylaşılmış ovalar ve dağlar silinsin
Dost kimdir - düşman kimdir bilinsin
Yürekleri bölen korku duvarları
Ya bu sabah bütün yerlerinden delinsin
Ya da bu aşkın yolunda
Canlarını verecekler bizimle gelsin

Özgürlük kavgası türküdedir artık
Karlar dağlardan eriyip gider
Yıllar ter içinde tükenip gider
Bitmez işkence - bitmez tutsaklık
Ömürler zindanda çürüyüp gider
Hücreler kitaplık olur
Beyinler çiçeklik
Yalanlar gerçeklerde eriyip gider
Zindanlar kurulur taştan demirden
Metris'ten Diyarbakır'a selamlar gider
Her selam bir tufan olur oruçlarda
Açlığı ölümlerde bırakıp gider
Ölümsüzlüğü ölümlerde yakalar gider
Bir yanda on bir yıldız
Bir yanda dört çalgın ay ışığı
Karartılmış geceleri ısıtıp gider
Her biri bir imgeye dönüşür şiirlerde
Sözcükleri destanlara yağdırıp gider
Dallarda güllere vurur sesini
Sazlarda tellere vurur
Türküleri dillerde kavurup gider

Özlenen ateş sonunda yakılmıştı
Elden ele bütün dünyaya taşınmıştı
Kıvılcım dansıydı gözlerdeki sevinç
Kavga dağlarda bilinci kuşanmış
Zindanlarda dirence sarılmıştı
Ve haykıran dudaklar
Her ihanet vakti çöl çöl yarılmıştı

Bir ağıttır belki Ağrı'da Zilan deresi
Dersim'de Laç deresi bir kanlı şiir
Oysa bir destandır Diyarbakır kalesi
Ve Diyarbakır zindanında
Ateşle sevişen “dörtlerin gecesi”

Ne ki zindan - ne ki tutsak olmak
Ne ki kavga - ne ki dağlarda vurulmak
Bir sehpada idam olmak ne ki
İhanet utancıyla yaşamak var ya hani
Onursuzluğun lağım çukurunda yok olmak
Üniformalı bir Dehak önünde durmak
Ve beyninin içindekileri bir bir kusmak
Sonra bir et yığınınına dönüşüp kalmak
İşte buydu Diyarbakır zindanında yaşamak

Sesler ihanete dönüşürdü her gece
Bir tas çorba - bir dilim ekmek uğruna
İhanetler acılara dönüşürdü kalleşçe
Acılar hep türkülere vururdu kendini

Etten ve kemikten insan olur mu
Beyinsiz insan ayakta durur mu
Aynı kavgaya gönlünü verenler
Dostunu ihanet ile vurur mu

O zindan ki zincir sesidir şarkısı
Her sözünde bin çığlık yükselir
Her notasında bin öfke
Her dizesinde bin isyan bestenir
İsyan şiirlere
Şiirler yüreklere seslenir
O zindan ki her yemek vakti
Tutsak ağızları kanla süslenir

Onur kaleleri yıkılırken birer birer
Yüreklerde dal budak salar ihanetler
Ve düşman kasetinde üç önder
Beyinlerini kusarak düşmana sergiler
Aynı anda sıradan bir nefer
Hiç aldirmeden önderlerinin sesine
Tutsaklık içinde özgürlüğü söyler

Sus dostum sus - sözün yarıda kalsın
Özgürlük dilinde kilitli kalsın
Başlar eğilse de açılsın gözler
Konuşan önderler geride kalsın

Ne zaman umutsuzluk çökse direncin kıyısına
Bir acı saplanır yüreğin tam ortasına
Koğuşlar susar
Parmaklıklar durur
Ranzalarda küllenen umutlar ağlar
Geriye doğru atılan her adım
Yakılan ateş üstüne yağmur diye yağar

Anlatılmaz bir destandır yaşanan
Ne söze gelir ne saza
Kırbaçlar sopalara ve zincirlere karışır
Ölümler ayaklara dolanır geceleri
Kanlı battaniyelere sarılır
Her direnişte tabutlarla çıkılır dışarı
Gözyaşları zılgıt seslerine katılır
Elleri hep koynunda kalır kızların
Anaların gözleri dikenli tellere takılır
Bir acılı sessizlik sarar yürekleri
Dicle'nin suları susuzluğa çakılır
Kale burçlarındaki akbabalara
Ve üniformalar giyinmiş yeni Dehak'lara
Yalnızca zindanın mazgallarından bakılır

Bir adam çoğalır bir başına hücrelerinde
Yüreği Kawa'dadır gözleri Babek'te
Ateşler yanarken dağ doruklarında
İhanet zindan karanlığında kol gezmekte
Kawa'lara Babek'lere bir yandaş gerek
Bu zindan karanlığına bir ateş gerek
Çevrilen ihanet çarkını kırmak için
Ölümü göğüsleyecek bir yoldaş gerek

Bir anda yırtılır zindan karanlıkları
Sessiz bir gürültüyle sarsılır duvarlar
Patlar bir beyinde newroz ışıkları

Ey ateşin ve güneşin çocukları
Hani bilincin sesi yüreklerimizde
Gözlerimizde inancın sancakları nerede
Bu gidişe dur demek gerekir bilirim
Hücrede her saniyeyi bir yıl eylerim
Bir ateş yaktık sönmeyin diye hiçbir yerde
O ateş sönerse yaşamayı neylerim
Bu yüzden üç kibrit ile newroz günü
Yüreğimi sizlere armağan eylerim

Üç kibriti bayrak diye devralan
Ki dağları delip dostlarına yol kılan
Haykırdı ölüm haberini önde gidenin
Özgürlüğü zindan karanlığında güneşleyenin

Ey bu kavgaya gönül verenler
Ser yerine sır verenler
Serden geçip de sır vermeyenler
Bu zindan karanlığı yırtılsın diye
Bu ihanet duvarları yıkılsın diye
Newroz gecesi bir önder
Ateşi bedeniyle zindanlara taşımıştır
Ölürken bile hücrelerinde
Bizlere kıştan baharı muştulamıştır
Ateşi saraylarda - kömürlerde değil
Bir ışık uğruna yüreğinde yakmıştır

Silinmiyordu gözlerden süzülen yaşlar
Aksın diyordu herkes - aksın
Ağlamayı unutmuş gözler ağlasın
Göz yaşları alev alev harlansın
Dudaklarda tutuşup dillerde şahlansın

Ölen artık yüreklerde bir bayraktır
İhanet yolunda durulan bir duraktır
Karanlıkta bir çingı ateş
Körlere yol gösteren bir ışıktır
Atılan zılgıtlar bir başkadır o gün
Bir bayram günü ölümü sevmek
Ölümsüzlüğe duyulan bir aşkadır o gün

Dolaştı üç kibrit elden ele sessizce
Hücreden hücreye
Koğuştan koğuşa gizlice
Konuşuldu uğrun uğrun
Tartışıldı geceler boyu ince ince
Zindandan dağlara vurdu şavkını
Dağlardan en kalabalık kentlere
Dallarda çiçeklere verdi rengini
Nehirlerde en coşkulu köpüklere
Dolaştı yurdunu boydan boya
Sazda kırılmayan tel
Dilde susmayan söz oldu türkülere

Zindanda yürekler yine baskıda
Eller bağlı - gövdeler askıda
Üç kibritin ateşi sönsün istenir
İnançlar ihanete dönsün istenir
Düşünceler zincire
Sevgiler prangaya vurulsun istenir
Yüreklerde çağlayan özgürlük suyu
Bulana bulana durulsun istenir
Üniformalı bir Dehak'ın şahsında
Zalimin zulmü kurulsun istenir

Baskılar yetmezse itirafta bulunmalara
Yapılan itiraflar dinletilir tutsaklara
İşte biri - biri daha - biri daha
Susardı bütün koğuşlar
Dönerdi bir anda sessiz mezarlıklara
Ve çığlık çığığa o sessizlik
Binlerce öfkeyi
Binlerce isyanı doldururdu bakışlara

Üç kibriti dörtlemek derdi bir ses
Dört kibriti beşlemek
Ve ölümü isyan ateşleriyle düşlemek

Bir koğuş vardı koğuşlar içinde
Üç kibriti dörtleyenler yatardı içinde
Dört yıldız gibydiler yıldızlar içinde

Teslimiyete gönül verilirken önlerinde
Ateşi çoğaltarak yakmak gerek dediler
Ölüme yaşamak diye bakmak gerek dediler
Sönüyorsa yakılan ateşler birer birer
Ateşi bedenlerde çoğaltmak gerek dediler
Oturdular her gece diz dize
Önce ölümü sevmeyi öğrendiler
Ve ölümden ölümsüzlüğün rengini gördüler
Karardan önce yurtlarında kalanlarını
Çiçeklerinde açanlarını sordular
Düş değildi yaşayıp gördükleri
Sözlerini gelecek adına bir düş diye
Dördü bir ağızdan hayra yordular
Binlerce tutsak içinde
Ve en kanlı kurdurmuşluğunda vahşetin
Ölüm cehenmeminde bir cennet kurdular

Havasızlık içinde veremler yaratılırken
Gardiyan hakimler ve savcı çavuşlarla
Her gece mahkemeler kurulurken
İnsanlar soyundurulup makatlar aranırken
Hangi kuş konardı zindan penceresine
Ve makatlara sigara takılıp yakılırken
İnsanlar dört ayak ile yürütülürken
Hangi bayrak çekilirdi onur kalesine

Üç kibriti yüreklerinde dörtleyenler
Açlığın ve yoksulluğun kötülüğünü gördüler
Ama hiçbir şeyin
Boyun eğmekten daha kötü olmadığını
Ve boyun eğenlerin
Yarınlara kalmadığını bildiler
Her kötülüğün daha kötüsünü tartışıp
Gözlerinde bütün korkuları sildiler
Binlerce baskıdan ve küfürden sonra
Newroz ateşi yakıp şiirler söylediler
O günün adını milat koyup
Üç kibrit öncesi
Ve üç kibrit sonrası dediler

Ötsün diye kendi yuvasında kuş
Açsın diye kendi dalında çiçek
Gördüler ki yepyeni kibritler gerek
Ateş olup yanmaktaysa bütün gerçek
Yanarken türkü söyleyen canlar gerek
Ateşi kanıyla tutuşturanlar gerek

Patladı zindanda yepyeni bir isyan sesi
Ölümdür sınayan insan yığıtlığını
Ölümü bedenimizde boğmak gerek
Ölümsüzlüğe varıp ölümlerde
Dağlarda kır çiçeklerince çoğalmak gerek
Ölümü gamzelerde çiçeklemek ve gülmek
Gülmek ki yaşama bilenmek demek
İlle de insan sıcağı kokarken koğuşlar
Gülmek ki
Kurumuş derelerde sellenmek demek
Çöl kuraklığında güllenmek demek
Var git dostum var git
Kendin al bu gece nöbeti
Bu gece ölmek
Sonsuz bir ölümsüzlüğe yürümek demek

Aylardan mayıs ki dallarda çiçektir
Toprakta bereket ve doğada renktir
İnançta güzellik ve zamanda gelecektir

Dört yoldaş o gün baharın koynuna girdiler
Ölümün alçaldığını gözleriyle gördüler
Gömleklerini - kalemlerini ve saatlerini
Anılsınlar diye sevdiklerine verdiler
Ve dört ağızdan üç kibritin ışıklı sesini
Gök gürültülerini çıldırarak gürlediler

Bu ihanet girdabında boğulmadan
Şahsımızda davamız son bulmadan
Ve geriye dönüşler virüs gibi çoğalmadan
Canımızla bu ihanet çarkına dur demeliyiz
Onur bayraklarını göğsümüze dikmeliyiz
Kawa'nın örsüne koyup davamızı
Yüreklerimizi körüklenen ateşlere sürmeliyiz
Bu zindanda yolumuz aydınlıktır artık
Üç kibriti dörtle çarpıp bu gece
Bütün şehitlere konuk gitmeliyiz

Saat dörtte dört canın etrafı dört duvar
Duvarların tesi mayıs glleri ve bahar
Analar ve bacılar ağlayacakmış ne çıkar
Bu gece “dörtlerin gecesı”
Dört göğüste yar diye yalnızca ateş yonar
Biri nöbet tutar - biri bildiri yazar
Diğerleri dört kişilk bir ateş kurar

Zindan sesiz - zindan canlı bir mezar
Gökyüzünde bir anda dört yıldız kayar
Bütün dostlar uykuda
Drtlerin gözlerinde yalnızca ateş var
Dimdik başlarla
Emin ve kararlı bakışlarla
İhaneti durdurmak için ateşe yürüyorlar
Dördü de yaşamaya sevdalı
zgrlğe nişanlıydılar
Tutsaklık kesmişti mutluluk yollarını
Bu zindanda lme nikhliydılar
Bu lm ki özgürlüğün ilk adımı
Tutsaklığın ve ihanetin kırılma anı

Takvimde on yedi mayıs kalkar
On sekiz mayıs dörtlere bakar
Dışarda güne hazırlanırken tomurcuklar
Dört candan başka uykudadır bütün tutsaklar
Dağ - taş ve zindan uykudadır
Yalnızca dört özgürlük yolcusu
O gece ölüme hesap sormaktadır

Yıllar boyu işkenceler içinde
İhanetler ve direnmeler içinde
Beklediler - beklediler de gelmedi ölüm
Tuttular yakasından koydular önlerine
Konuş be ölüm - konuş dediler
Biz büyürüz sen böyle küçüldükçe
Seninle kavgamız insanlık tarihiyledir
Prometeus'den Spartaküs'e
Bruna'dan Che Guawera'ya
Ve Kawa'dan bizlere dek ateş iledir
Gel de bağdaş kur soframıza ey ölüm
Senin alçaldığını görmek
Özgürlük adına sunulan canlar iledir

Zindan sessiz - zindan canlı bir mezar
Dört can el ele bir demire sarıldılar
Tinerler - neftler ve boyalar
Zindanda dört can
Kazan altında betona çakılmış birer çiviydiler
Demirin beline sarılmış dört perçindiler
Ve bir potada erimeye hazır cevherdiler

Haykırdı üç kibrit yolunda önde giden
Ateşi zindanlardan kentlere götüren
Tamam mıyız
Üç yerine dört kibrit çıkarıp cebinden
Yaktı yüreğindeki korlanan ateşten
Tutuşan ateş
Patlayan tinerlerin ve neftlerin sesi
Dokunmasın hiç kimse
Bu gece dörtlerin özgürlük gecesi
Dört bin yılda yazılmış bir destanın
Güneş diliyle söylenmiş ilk hecesi
Böyle tutuşur - böyle yanar ancak
Uzay çağında bir zindan gecesi

Bir havar yükseldi zindandan kırlara
Dört ateşten dört kıvılcım düştü dağlara
Dağlar tutuşup indi bağıara
Dört aynı ses yükseldi her ateşten
Söndürmeyin ateşi
Üfleyin korlara - üfleyin korlara

Ateşin ve güneşin yurtlarında
Üfleyip korları düştüler sokaklara
Dursun bu talan
Bitsin bu yağma
Yasaklar konulurken sevdalara
Ateşler türküye dönüştü ağızlarda

Adı yasak bir çiçektir dağlarda
Arar yurdunu tarihsiz çağlarda
Bir ezgi başlatır dünyaya karşı
Susar türküsü dumanlı çığlarda

Misri'nin günü dolmaz
Sevdanın izni olmaz
Sevdaya yasak koyanın
Dünyada yeri olmaz

Aşk yasaktı dört ayrı ülkede
Dört aynı dilden konuşana
Ve dört ayrı zincirde
Dört aynı tutsak olana
Yani ateşin ve güneşin çocuklarına

Tel örgünün Mem yanı zindan ve işkence
Zin yanı hardal gazı - ölüm ve Halepçe
Ey aşkın ve güneşin kollarındaki kelepçe
Bu gidişin sonu nereyedir sence

Ben ki bir anayım tarihin bağrında
Bir yanda zindandan tabutla çıkar dölüm
Bir yanda bulut bulut gelir ölüm
Susar nehir kıyılarımda kuşlarım
Her bahar açmadan solar dalımda gülüm
Utan ey dünya
Dört parçama değil - hepten sanadır sözüm

Misri kız derler dereler taşkını
Yollar yorgunu - yokuşlar aşkını
Direnilir düşmana satmaz aşkını
Zindanda düşmanı direnç şaşkını

Misri'nin günü dolmaz
Sevdanın izni olmaz
Sevdaya yasak koyanın
Dünyada yeri olmaz

Sevda yasaktı dört ayrı ülkede
Dağların dağlara yaslanması
Suların sulara ulaşması yasaktı
Ateş dağlarda binlerce savaşçı
Güneş zindanda yüzlerce tutsaktı
Kavganın bir yanı aydınlık üzere tam
Bir yanı karanlık üzre ağır ve aksaktı
Yine aşiret reisleri - ağalar ve beyler
Yılanın ipiyle kör kuyuya iner
Keser yolunu kendi uğruna ölenin
Bir aferin uğruna bütün ışıkları söner
Sönmez dörtlerin yaktığı ateş
Korlar alevlere - alevler yangına döner

Cudi'nin gözleri Cizre'ye bakar
Her kızın çığılı bir gönül yakar
Her sevda başına bir ateş takar
Fırat'ın suları kendini yakar

Misri'nin günü dolmaz
Sevdanın izni olmaz
Sevdaya yasak koyanın
Dünyada yeri olamaz

Sevda yasaktı dört ayrı ÷lkede
Öyle buyurmuştı lortlar ve paşalar
Ve bir halkın yüreğinde
Baklava dilimi çizilmiştı sınırlar
Ne ovalar bırakılmıştı kendilerine
Ne dağlar ne de kırlar
Yalnızca yasaklar kalmıştı
Dört ayrı yerden dört aynı yasaklar

Yanarken dört yürekte tutuşan ateş
Ne işkence bitti bir yanda
Ne diğer yanda bulutla gelen ölüm
Hep satılmaksa ve yenilmekse yazgı
Dağ başlarında kimsesiz kalır ölüm
Çırpınırım dört duvar içinde
Mayınlara ve dikenli tellere takılır gülüm
Bir yanım zindanlardadır şimdi
Bir yanım kaçır sürgün sürgün
Milyonlarcayım ihanet çemberinde
Bütün dünyanın gözleri önünde
Dağlardan ırmaklarca gelir
Takılırım ihanet vurgunu dikenli tellere

Kaderim yine reislerin ellerinde
Etim Barzani'ye gitti
Kemiklerim Talabani'de
Aşım yağmalara gitti
Kilerim bir devin kilidinde
Kör olayım - yine göremedim ateşleri
Ateşler dağların en yücesinde

Birikmişim sınırlarda ele muhtaç
Savaş yorgunu - yol yorgunu ve aç
Oysa dört ateş yanıyor dört bin dağda
Okyanusları aşıyor ışıkları kulaç kulaç

Gözleri güneş olan nerede hani
Saçları rüzgâr olan nerede
Kör olayım göremedim bir türlü
Aradım da bulamadım
Paramparça kaldım dört ayrı dünyada
Dört parçada bir bütün olamadım
Dört bin yıl boyunca aktım da nehir nehir
Bir güzellik denizine varamadım
Bin kez öldüm belki - bin kez dirildim
Özgürlüğün tadına doyamadım

Üç kibritle dört ateş yanıyor dağlarda
Ey ateşin ve güneşin çocukları
Şimdi çarpıyor yüreğim bütün halklarda
Varsın gözlerin yeşil olsun
Bir zencisin sen Güney Afrika'da
Bir şairin Kafkas doruklarında
Bir şairin Cudi'nin paramparça bağrında
Sözcüklere çiçek açtırıyorlar kırlarda
İşte önünde sönmeden çoğalan bir ateş
Ki özgürlük uğruna canlarla alevlenmiş
Yak yakabildiğin kadar
Aydınlat seni utandıran koca dünyayı

Ordusuz komutan zafer alır mı
Önderli yolcular yolda kalır mı
Dört ayrı ülkede dilin var senin
Dili olan dilsiz dilsiz ölür mü

Tarihin yüreğine kök salmış kolların
Bir çınarsın ki dört bin yıllık
En güzel mavilikleri sarmış dalların
Yıllar yılları aşar- bilirsin
Bugünler yarınlara koşar-bilirsin
El değişir-alet gelişir yıllar içinde
Nehirler yağmurla taşar- bilirsin
Eriyen karlarla-çoğalan pınarlarla taşar
Tohum toprağını sulayıp güneşleyerek
İnsan kendini yenileyerek yaşar

Geçip giden yılları göremedin mi
Kendini yılların akışına veremedin mi
Halk olurken bir nice halklar içinde
Özgürlüğü karanlıkta seçemedin mi
Değişirken tarih
Değişip gelişirken dünya
Kendini tarih yapraklarına seremedin mi
Bugününü karartan yalan sözcülerini
Yüreğinden kovalayıp süremedin mi
Ellerle kurduğun güneş bahçelerine
Güneşin sözleriyle giremedin mi

Yoksulluğun bayram kartıdır kentlerde
Mutlu günlerde sevenlere
Ve sevilenlere gider
Çocuk yüzlerinde sinekler
Mutfak içinde ahır ve inekler
Bir de kart üstünde gözyaşı şiirler
Bakar - bakar da içlenir devrimciler
Kartlar üstünde o yaşlı gözler
O yıkılmış toprak evler
Bilmezler ki bağırında bir isyanı gizler

Açlığın sermaye olurken birilerine
Yokluğun duygusallık olur diğerlerine
Bulvarları süslersin mutlu günler arifesinde
Bulvarları göremezsin
Banka hesaplarını doldurursun büyük kentlerde
Bankanın anlamını bilemezsin
Gezersin elden ele cansız
Ellerin sıcaklığını sezemezsin
Dilin yok ki fotoğraflarında
Çektiğin acıları söyleyemezsin
Acılardan sevinçleri süzemezsin

İşte dünya -işte sen- işte toprak
Dört ayrı ülkenin rüzgârlı dallarında
Savrulup duruyorsun yaprak yaprak

Uzay çağlı bir gündesin artık
Hani fabrikaların -hani yolların
Hani öğretmenlerin -hani okulların
Yaşamı kucaklayan orduların hani
Bir yanın ihanet içinde
Koşar dağlardan sınırlara ırmak ırmak
Bir yanın yatar zindanlarda tutsak tutsak
Zerdüşt'lerin -Kawa'ların
Üç kibritlerin ve dörtlerin
Ve yaktığın ateşler hani göklerinde
Hani Şamaş'ın -hani Ninsun'un
Babil'de kurduğun asma bahçeler nerede

Yak artık canlarla yakılan ateşleri
Yak ki açılınsın dünyanın körelmiş gözleri
Yak ki yırtılınsın geceler ışığınla
Yak ki tarihi yeniden başlatsın
Kawa'nın -üç kibritin ve dörtlerin sözleri
Yak ki yayılınsın dünyaya
Ateşin ve güneşin ölümsüz sesi

ateşin ve güneşin çocukları

Ötsün diye kendi yuvasında kuş
Açsın diye kendi dalında çiçek
Gördüler ki yepyeni ateşle gerek
Ateş olup yanmaktaysa bütün gerçek
Yanarken türkü söyleyen canlar gerek
Ateşi kaniyla tutuşturanlar gerek

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

